

”SLĂBĂNOGUL A DESCOPERIT ÎNTR-UN FEL ÎN EL ÎNSUȘI TAINA MĂRTURISITĂ LA CALCEDON”

Sfinții Părinții au mărturisit la sinodul de la Calcedon, ca în Iisus Hristos, care se afla în fața slăbănogului, era Dumnezeu-Omul. La Capernaum se arată dumnezeirea unită cu omenitatea în fața slăbănogului; așa cum se arată în fața oricărui slăbănog din ziua de astăzi. Căci dumnezeirea, în omenitatea din Hristos, spunea slăbănogului: *”Iertate-ți sunt păcatele (...). Căci ce este mai lesne a zice: Iertate sunt păcatele tale, sau a zice: Scoală-te și umblă? Dar ca să știi ca putere are Fiul Omului pe pământ a ierta pacatele, a zis slăbănogului: Scoală-te, ia-ți patul și mergi la casa ta. Și, sculându-se, s-a dus la casa sa.”* (Matei 9, 2-7). Am putea spune că, prin darul vindecării pe care l-a primit, slăbănogul a descoperit într-un fel în el însuși taina mărturisită la Calcedon. Pentru că harul lui Dumnezeu i-a dat putere, l-a ridicat, și-a luat patul, a mers la casa lui, în care el l-a preamărit pe Dumnezeu. Și locul acela s-a transformat într-o casă dumnezeiască. Toți laudau pe Dumnezeu.

Simțeam nevoia să dezvolt această mărturie sfântă pe care am văzut-o în calendar, s-o fac cunoscută în timpul nostru, să ne știm, să cunoaștem cu adevărat credința noastră, adevărul omului. Precum în Hristos sunt unite aceste două naturi, două firi – a cerului și a pământului, în unica Persoană, unica conștiință, dumnezeiască, așa și în om este acea conștiință care depășește firea – persoana umană. Sfinții Părinți au definit conceptul persoanei. Toți gânditorii să ia cunoștință: Omul e persoană; în el conștiința depășește limitele trupului, ale mărginitului, și se înalță până la lumea divină. Omul e zidit, dar după chipul lui Dumnezeu. Și așa noi toți, atunci, mărturisim în Iisus Hristos pe Dumnezeu-Omul, venit pentru a noastră mântuire, iar în om conștiința noastră în chemarea ei de a se împlini, după chipul lui Dumnezeu și în nesfârșită asemănare cu Dumnezeu. Fapt simțit în orice act al nostru ca persoană din două lumi: din lumea harului dumnezeiesc și a firii noastre omenești. Numai așa putem lucra cu adevărat – în sfințenia noastră, în rugăciunea noastră, în orice lucru al nostru, în știință, în artă, în eroismul moral, în orice

Vindecarea slăbănogului din Capernaum, frescă

faptă bună – din lumina aceasta. De aici vine taina zidirii omului, taina Calcedonului.

În lume avem aceste trebuințe ale trupului – de mâncare, de băutură, de înmulțire a neamului omenesc, ca și celelalte specii. Dar, deodată, în rugăciune sau în biserică, nu simțim noi că depășim laturile acestei lumi? Simțim că trecem dincolo, pe un alt plan. Că deodată se deschid aripile noastre, cugetarea noastră, cuvântul rugăciunii noastre. Eu simt atunci că înălțându-mă, rostind *Tatăl nostru*, rostind *Doamne Iisuse Hristoase*, *Fiul lui Dumnezeu*, rostind *Împărate Ceresc*, *Duhul Adevărului*, *Care pretutindenea ești și toate le plinești*, simt că trec dincolo de lumea celor create, dincolo de lumea morții, dincolo de lumea mărginită a răului, a ruinii, a slăbiciunii, a certurilor, a vrajbelor și trec, prin rugăciune, în lumea fără de hotar a luminii divine, a iubirii divine, a vieții divine, a nemuririi. Măcar pentru o clipă în rugăciune eu simt cu firea mea iluminată de har după taina lui Hristos, Dumnezeu și Om, după mărturia Calcedonului, că îmi deschid aripile și măcar pentru o clipă...

Cum am trăit și astăzi Sfânta Liturghie, la auzirea Evangheliei, la primirea Împărtășaniei și a oricarei rugăciuni. Ajută-ne, Doamne, așa să ne simțim adevărul nostru, după chipul Tău, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, cu rugăciunea către Tine, către Maica Ta Născătoare de Dumnezeu și cu toți sfinții. Amin. Amin. Amin.

(Părintele Constantin Galeriu, Predici)